

Прича се како је својевремено, још тамо пред „прве демократске изборе“, један високи функционер ондашње Демократске странке са извесношћу предвиђао убедљиву победу жуто-плавих, а на питање како може бити тако сигуран говорио да то „осећа у стомаку“. Осећај га је, додуше, мало изневерио, с обзиром да је на тим изборима ДС освојио седам од 250 могућих мандата (а да не би пар централнобеоградских општина не би освојио ни толико).

Ствари су касније нешто унапређене, а на место стомака Гојка Ђога (наводно се радило о њему) дошле су тада не много поузданије прогнозе агенције „Партнер“. А кад год би се испоставило да коначни изборни резултати одударају од жеља и предвиђања опозиционих лидера објашњење је тражено и налажено у „изборној краћи“. Е, сад, тих крађа је заиста било (поготово на Косову, као и по неким градовима), али ни издалека онако често и у оним размерама о којима се говорило у радовима „удружене“, „демократске“ итд. опозиције, која је у сталној повици на „режимску крађу“ тражила и налазила алиби пред међународним факторима и својим гласачима за то што су резултати на крају редовно бивали слабији од њихових очекивања.

Једна од малобројних несумњивих тековина минуле политичке деценије јесте чињеница да практично више нико од учесника не оспорава званичне изборне резултате. То је свакако мало с обзиром на силна обећања и надања, али није ни сасвим безначајно постигнуће. Јер се друштво у којем су изборни резултати непрестано под сумњом и суштински су неприхваћени од скоро половине становништва заправо налази у некој врсти перманентног грађанског рата и ни једна личност, институција или именовање који проистекну из таквих оспораваних избора не може функционисати пуним плућима и са неопходним ауторитетом.

Значи ли то да на постпетоктобарским изборима нема манипулација и да резултати избора и владе које формирају након њих представљају адекватан израз народног расположења? Далеко од тога. Али су манипулације друге врсте и углавном се спроводе пре или након самог гласања. Другим речима – и по томе сада више-мање и ми лично на тзв. демократски свет – данас се листићи углавном поштено броје, а народна воља делимично медијски обликује ПРЕ, а делимично фалсификује кроз постизборне коалиције ПОСЛЕ само чина гласања. То је далеко од доброг и повремено је чак и бруталније од једне „поштене“ изборне крађе. Али донекле спада у правила игре и ипак оставља свим актерима простор да, сразмерно својој способности и снази, та правила мењају и усавршавају. У сваком случају, ствар некако функционише док властодршци не

претерају, док је већини релативно добро и док нема организоване политичке снаге која би легитимност читавог процеса оспоравала. (Баш као што је и највећи број грађана ЕУ пре избијања економске кризе био апсолутно незаинтересован за тему институционалног финкционисања и „демократског дефицита“ ове организације).

Зашто сада, на самом почетку године, подсећам на ово? Па, зато што ће ова година свакако бити изборна и зато што би било страшно лоше ако би, као што има наговештаја и спекулација, чак и ова описана тековина „изборне демократије“ била доведена у питање.

Ми смо друштво које је и иначе изузетно продуктивно у производњи најразноврснијих сукоба, раскола и омраза. Укључујући и оне давно прошле, превазиђене и бесмислене. Звучи као виц, али у Србији данас не само да и даље несмањеним жаром букти сукоб између „партизана“ и „четника“, иако готово да више ни једних ни других нема међу живима, него се чак поново оживљавају готово заборављени идеолошки и династички сукоби из (прет)прошлог века. Поново имамо љуте „обреновићевце“ и карађорђевићевце“. Фудбал нам је на апсолутно најнижим гранама откако је та игра стигла у Србију, а клупске поделе и сукоби између „звездаша“ и „партизановаца“ су у порасту и директно се одражавају на националну репрезентацију. (Па се чак, као да им и то није довољно, у последње време ове навијачке групе жестоко деле и сурово обрачунавају и унутар себе.)

А у актуелној политици стање је још и горе. Имамо слабе, партијски испарцелисане институције без неопходног ауторитета, нагрижене корупцијом и непотизмом и избушене тајкунским интересима и страним агентурама. Зато је играње са демократијом у Србији данас вишеструко опасно, јер имамо озбиљну кризу, имамо бахату елиту, имамо спољне факторе веома заинтересоване да нас додатно ослабе и имамо неодговорне политичке снаге спремне да све сем њихове победе аутоматски прогласе за „превару“ и „крађу“.

Некакву помоћ од „међународне заједнице“ у том погледу – а и иначе – не треба очекивати. Напротив. Не само зато што су и они сами заузети проблемима у својој кући, него и зато што се показало да су и страним „демократским владама“ неупоредиво важнији њихови голи економски и геополитички интереси него демократија и људска права у било ком делу света. (А при том, да ствар буде још гора, те своје интересе веома радо и често прикривају управо наводном бригом за „демократију“, чиме непосредно доприносе њеној даљој и још већој компромитацији.) Другим речима, они ће подржати сваки, ма колико ауторитаран и недемократски поступак или исход, само ако је он у складу са њиховим интересима. И обрнуто. Не занима их апсолутно никаква

Пише: Ђорђе Вукадиновић
среда, 04 јануар 2012 20:54

демократски изражена „народна воља“ у Србији, Либији, Ираку, Пакистану или Грчкој – уколико би она могла бити противна непосредном интересу најмоћнијих западних земаља и глобалне финансијске олигархије.

Хоћу рећи, у демократију су се до јуче буквално сви клели, често и претерано, неумесно и неискрено. А демократија је данас, заправо, близу банкротства једнако, ако не чак и више него што су то пренадувани банкарски депозити и државне финансије широм света.